

пълна свобода и ускори крачките ѝ по тротоара. Огромният град тътнеше трескаво, скрит в непрозирната влага, събуден за някакъв нов, притаен живот. Тя пресече, излезе на друг булевард и спря пред голям огнен надпис: Кафе-концерт. На витрината висеше табела: Симфонична музика. Стъклената врата се завъртя и тя се намери вътре. Заведението беше обширно, много светло и почти пълно. В дъното беше оркестрът. Свиреха старинна музика. Тя си избра масичка в един от ъглите, поръча някакъв ликьор и прегледа картата за музика. Нищо особено, посредствена, пъстра програма. Но изпълнението бе коректно. Просторната зала, светнала от огледала, беше топла и приветна. В паузите се носеше спокоен мълвеж, меко тракане на чаши, но щом оркестрът почнеше, веднага всичко затихваше. След влагата и жълтия мрак навън, това място беше като щастлив остров, окъпан в лъчи и музика, още по-недействителен сред останалия свят. Публиката изглеждаше прилична: възрастни двойки, сериозни и внимателни, чужденци в пътнишки облекла, няколко фигури с дълги коси и лули, две-